

РЕШЕНИЕ

№ 6445

гр. София, 25.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110157260 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявени са иски с правно основание чл. 439, ал.1 във вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК за признаване за установено по отношение на ответното „Е.О.С. М.“ ЕООД, че ищецът С. Ч. не дължи принудително изпълнение на 1/2 от сумата 9340,50 лева, сбор от сумата 5403,41 лева за главница и лихви, ведно със законна лихва върху главницата от 03.08.2015 г. до изплащането ѝ, която към 21.10.2022 г. възлиза на сумата 3326,08 лева, съдебни разноси - 108,07 лева за държавна такса и 502,94 лева за адвокатско възнаграждение, за които суми по реда на чл. 417 от ГПК е издаден изпълнителен лист от 05.08.2015 г. по ч.гр.дело №1631/2015 г. по описа на РС-Благоевград; и ищецът Й. Г. Ч. не дължи принудително изпълнение на 1/2 от сумата 9340,50 лева, сбор от сумата 5403,41 лева за главница и лихви, ведно със законна лихва върху главницата от 03.08.2015 г. до изплащането ѝ, която към 21.10.2022 г. възлиза на сумата 3326,08 лева, съдебни разноси - 108,07 лева за държавна такса и 502,94 лева за адвокатско възнаграждение, за които суми по реда на чл. 417 от ГПК е издаден изпълнителен лист от 05.08.2015 г. по ч.гр.дело №1631/2015 г. по описа на РС-Благоевград.

Ищите твърдят, че са наследници по закон на И.С. Ч.а, починала на 02.12.2011 г. Същата сключила договор за кредит с О.Б.Б. АД, последната по реда на чл. 417 от ГПК заявила съдебно вземанията по договора срещу баща им - Г.С. Ч., срещу когото е издаден изпълнителния лист в полза на О.Б.Б. АД. Ответното дружество е частен правоприемник на банката по изпълнителния лист, съгласно договор за цесия. Пояснява се, че длъжникът е починал на 17.09.2018 г. и изпълнението е насочено към ищите. Те считат, че поради бездействие на вискателя са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, както и изтекъл давностен срок, поради което правото на принудително изпълнение е погасено. Претендират съдебни разноси.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение в срока по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото

доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От Удостоверение за наследници изх. №1787/2014 г. и изх. №2498/2018 г. на Община Благоевград се установява, че И.С. Ч.а е починала на 15.07.2014 г. и оставила за наследници по закон съпруг-Г.С. Ч., починал на 17.09.2018 г., и деца – С. Г. Ч.а и Й. Г. Ч.. На осн. чл. 5 и сл. от ЗН всеки един от низходящите се явява правоприменик на правата и задълженията на наследодателя при равни квоти.

Не се спори, че срещу Г.С. Ч. е издаден изпълнителен лист от 05.08.2015 г. по ч.гр.дело №1631/2015 г. по описа на РС – Благоевград, на основание заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК, съгласно който съдът осъжда Г.С. Ч. да заплати на „О.Б.Б.“ АД сумата 5403,41 лв., представляваща 4541,59 лв. – главница, ведно със законна лихва от 03.08.2015 г., 360,58 лв. – договорна лихва, 501,24 лв. – наказателна лихва, и общо 611,01 лв. – съдебни разноски.

От изп. дело №786/2015 г. по описа на ЧСИ с рег. №702 на КЧСИ се установява, че е образувано въз основа на изпълнителния лист и по Молба вх. рег. №09399 от 05.10.2015 г. на „О.Б.Б.“ АД, с която молба взыскателят е посочил конкретен изпълнителен способ – заповед за спиране на банкови сметки на длъжника, който да бъде приложен.

Наложено е спиране на банкови сметки на 19.10.2015 г., когато е получено съобщението от третото задължено лице, а на 30.10.2015 г. е връчена на длъжника покана за доброволно изпълнение и заповедта за изпълнение.

Видно от Молба на О.Б.Б. АД вх. рег. №06009 от 11.05.2017 г. е поискано извършване на валидно изпълнително действие срещу длъжника – спиране на банкови сметки на длъжника.

С Молба вх. рег. №13214 от 05.09.2018 г. ответникът заявява конституиране като взыскател, съгласно частно правоприменство по договор за цесия от 31.01.2018 г., като не е посочил изпълнителен способ и не е направил овластяване на ЧСИ по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Така и с молба от 12.10.2018 г. на „Е.О.С. М.“ ЕООД.

На 25.09.2020 г. е постъпила молба от взыскателя, с която заявява прекратяване на изп.дело и връщане на изп.лист, по която няма произнасяне, а с молба от 19.07.2022 г. поддържа налагане на спиране на банкови сметки на Й. и С. Ч.и.

С протокол от 25.07.2022 г. на ЧСИ изпълнителното производство е спряно, с оглед на констатираната смърт на длъжника на 17.09.2018 г., а в изпълнение на указания на съдебен изпълнител с молба от 01.08.2022 г. взыскателят сочи правоприменици на Г.С. Ч., срещу които изпълнението да продължи– ищите, не заявява извършване на действия по изпълнението. Последните са конституирани в изп. производство, съгласно протокол от 15.08.2022 г. на ЧСИ.

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, призната с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение“ следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при

условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д. №4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др. По реда на чл. 418, ал. 5 от ГПК съдебния изпълнител е връчил заповедта за изпълнение на 30.10.2015 г. (заповедта за изпълнение се връчва веднъж независимо броя на изп. дела и покани за доброволно изпълнение, които ще получи длъжника). В срока по чл. 414 от ГПК не се твърди и не се доказва длъжникът да е възразил срещу дължимост на сумите, поради което съдът приема, че заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на 14.11.2015 г.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (вж. ТР №3/28.03.2023 г. по т.д. №3/2020 г., ВКС). Тъй като в настоящия случай изп. дело е образувано на 05.10.2015 г., то са приложими изцяло са указанията по ТР от 26.06.2015 г. С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на осн. овластяване по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка.

Установи се, че от образуване на изп. дело -05.10.2015 г., срокът по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК е прекъснат на 19.10.2015 г. с налагане на запор, и на 11.05.2017 г., когато е поискано

извършване на последното изпълнително действие. До 11.05.2019 г. взыскателят не е поискал извършването на действия по изпълнението, както и не са постъпили суми в изпълнение на наложения по-рано заповед върху банкови сметки.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че са настъпили предпоставките на чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, а именно в срок повече от две години не са предприети действия по изпълнението, което е законово основание за прекратяване на изп. дело, считано от 11.05.2020 г. Следва да се съобрази, че перемпцията по чл. 488, ал. 1 т. 8 от ГПК е без значение за погасителната давност. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността, но двата правни института са различни и имат различни правни последици. Давността изключва правото на принудително изпълнение, а перемпцията не го изключва. Обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да зачете перемпцията. Следователно изтеклият срок по чл. 488, ал. 1 т. 8 ГПК в хода на изпълнителното производство и настъпването на перемпцията нямат отношение към въпроса за изтичането на срока за погасителната давност и погасено ли е правото на принудително изпълнение, удостоверено в изпълнителния лист.

Предвид гореизложеното нова погасителната давност започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие - 11.05.2017 г., който срок поначало изтича на 11.05.2022 г.

За периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл. /69 дни/, давностните срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. С оглед на спирането на давността през 2020 г. на това обективно основание в конкретния случай петгодишния давностен срок изтича на 19.07.2022 г., вкл. (вж. при подадена молба при настъпила перемпция по изп. дело и преди изтичането на давностния срок по Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., г. к., IV г. о. на ВКС). На тази дата взыскателят е поискал извършването на валидно изпълнително действие срещу наследниците на длъжника, с което е прекъснал давностния срок. Според разясненията, дадени с Решение № 127 от 12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г., г. к., III г. о. на ВКС, „в чл. 116, б. "в" ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение - публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора - тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство, както е сторено в настоящия случай. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно - с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповед или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т.н. до влизането в сила на постановлението за възлагане“, с оглед на което се приема, че давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независимо от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл. 129 ГПК. В тази връзка съдът приема, че молбата от 19.07.2022г. на взыскателя е в смисъл за насочване на принудително изпълнение срещу наследниците и по същество нередовно искане за тяхното конституиране, поради което е следвало съдебния изпълнител да я зачете

като такава, след указания за отстраняване на нередовности, и продължи принудителното изпълнение. Изпълнителният лист задължава съдебният изпълнител да предприеме конкретните изпълнителни действия по този способ, а задължението му не отпада само защото по искането на вискателя е нередовно или не е образувано в ново изпълнително дело (вж. решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. и в решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на ВКС, IV-то ГО). Ето защо прекъснатата на 19.07.2022 г. новата петгодишна давност не е изтекла към датата на предявения иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК, поради което исковата претенция като н.е.о.с.нователна подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, ответникът има право на съдебни разноси, но претенция не е заявена, вкл. в срок и не се присъждат.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Г. Ч., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу Е.О.С. М.“ ЕООД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че С. Г. Ч., с ЕГН:*****, с адрес: *****, не дължи принудително изпълнение на „Е.О.С. М.“ ЕООД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, за сумата 2270,80 лв. – главница, 180,29 лв. – договорна лихва, 250,62 лв. – наказателна лихва, ведно със ведно със законна лихва върху главницата, считано от 03.08.2015 г. до изплащането ѝ, която към 21.10.2022 г. възлиза на сумата 1663,04 лева, и 305,50 лева – съдебни разноси за платени държавна такса и адвокатско възнаграждение, по издаден срещу Г.С. Ч., с ЕГН:*****, починал на 17.09.2018 г., изпълнителен лист от 05.08.2015 г. по ч. гр. дело №1631/2015 г. по описа на РС – Благоевград.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Й. Г. Ч., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу Е.О.С. М.“ ЕООД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че Й. Г. Ч., с ЕГН:*****, с адрес: *****, не дължи принудително изпълнение на „Е.О.С. М.“ ЕООД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, за сумата 2270,79 лв. – главница, 180,29 лв. – договорна лихва, 250,62 лв. – наказателна лихва, ведно със ведно със законна лихва върху главницата, считано от 03.08.2015 г. до изплащането ѝ, която към 21.10.2022 г. възлиза на сумата 1663,04 лева, и 305,51 лева – съдебни разноси за платени държавна такса и адвокатско възнаграждение, по издаден срещу Г.С. Ч., с ЕГН:*****, починал на 17.09.2018 г., изпълнителен лист от 05.08.2015 г. по ч. гр. дело №1631/2015 г. по описа на РС – Благоевград.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____